

De avundsjuka

Författare: Ingrid L-R
Fotografier: Pixabay

Kapitel 1

Hurra, hurra, hurra!

Gud vad alla skrek och tjoade! Jag lyssnade ju ändå inte. Varför blev det så här och varför just idag när jag fyllde år också. De störde mig bara. Hela livet kändes helt tomt. Hur kunde det hända. Bara paff så var hon borta!

Allt började för snart 3 år sedan. Jag fick en plats på en ridskola där jag red i väntan på att få en plats på en ridskola som är bättre enligt mig och mamma. Mamma har ridit i hela sitt liv men nu rider hon bara en gång i veckan.

En gång mitt i hösten så skulle jag åka och provrida. Ridskolan heter Äppelvikens ridskola men den ligger i Åkeshov. Jag kommer ihåg det. Det var kallt och lerigt. Klafs, klafs lät det under fötterna. Det var fredag. Jag satt på en bänk alldeles ensam. Det var inte bestämt att jag skulle rida så att mamma hade lovat att ringa till ridskolan och kolla om jag fick plats. Jag hoppades och höll tummarna hårt för att mamma skulle komma och hämta mig. På morgonen hade mamma sagt att om jag fick plats kom hon och hämtade mig vid halv tre på eftermiddagen. Ju längre tiden gick desto säkrare blev jag på att jag inte skulle få rida.

Efter tag gick vi in och åt mellis. Då var jag säker på att jag inte skulle få rida. Men helt plötsligt så hörde jag att någon ropade Mika, Mika! Det var min lärare Karin. Jag gick fram och där stod min mamma. Min mamma heter Charlotte men kallas för Lotta. Mamma är medellång och jätte snäll. Mamma har ett ovalt huvud med klotrunda, blåa ögon och en spetsig näsa. Hon har långt men tunt ljusbrunt hår. Jag tycker det är bra att mamma är hästvan för då kan hon hjälpa mig i stallet.

Jag sprang och lämnade mitt glas och kastade i mig det sista som var kvar av smörgåsen. Jag sprang och hoppade upp i famnen på mamma. Jag blev jätteglad att mamma kom. Sedan kom jag ihåg att mamma faktiskt kommit väldigt sent och blev direkt nervös.

-Har inte vi jätte bråttom?
Lyckads jag kasta ur mig

-Nej,nej, jag såg att det inte började fören kvart i fyra och inte kvart över tre,svarade mamma.

Jag sa hej-då till Karin och tog sedan mamma i handen och gick ut ur den hemtrevliga matsalen. Mamma satte sig i entrén och väntade medan jag sprang upp och hämtade min väska som jag blev tvungen att ta med mig eftersom att jag skulle få mina läxor. När jag sprang upp för trapporna skrek det till av glädje inombords och hela min kropp log från topp till tå. Jag kom upp till tredje våningen och slängde upp den tunga dörren in till årskursen. Jag klev in och tänkte på att dörren inte var lika tung som den brukar vara. Jag sprang in och genom korridoren till klassrummet längst bort. När jag kom in i klassrummet satt min lärare Mia där inne.

-Ska du göra något speciellt? Frågade hon direkt när jag tog steget över tröskeln.

-Hur vet du det? Frågade jag förvånat.

-Äh, jag bara tänkte, jag menade att du log så stort.

Jag tittade rakt in i hennes ögon och kunde ana en glimt av oro som gömde sig i dem. Jag kände att det var en spänd stämning mellan oss två så att jag skyndade mig att vända bort blicken och bryta tystnaden.

-Jaha, äh jag ska bara åka och rida, svarade jag kort.

-Jag visste det, hörde jag att hon mumlade men det var nog inte meningen att jag skulle höra.

Jag mötte hennes blick medan jag sa hejdå och tyckte för första gången att jag såg något ont i den.

Kapitel 2

När jag och mamma hade åkt ca 35 minuter var vi framme vid stallet. När vi kom fram fick vi hästar. Min häst hette Ozzy. Han var jätte bra att rida.

När jag ridit där i ca ett år hade jag en favorithäst som hette Lucky och en bästa kompis i stallet. Hon är lite äldre än mig och hon har en favorit häst som inte är en ponny utan en stor häst. Hästen heter Louise och är jättesnäll. Louise är en jättelik häst och är brun. Hon har mörkbruna ögon och ser jätte busig ut. Min bästa kompis heter Mira. Hon är smal och har ett ovalt huvud. Hennes ögon är gröna och har knallröda läppar. Hennes föräldrar är också jätte snälla så efter att vi har ridit brukar vi stanna kvar i stallet eftersom att Mira är skötare på Louise. Vi rider i samma grupp men Mira är lite bättre än mig. I våran grupp går bara ponnyerna med så Mira får aldrig rida Louise och det tycker hon är tråkigt. Vi rider på lördagar.

Min favorithäst Lucky är ganska liten men jätte söt. Han är brun med små vita fläckar. Han är jättesnäll och lite pigg. Han är väldigt populär men jag önskar honom varje gång.

Efter ett tag började jag och Mira åka dit på morgonen och stanna där hela dagen den dagen vi red. Nu är åker vi dit varje dag efter att vi slutat och på helgerna är vi där från klockan 7 på morgonen till 8 på kvällen men på vardagarna måste vi åka hem klockan 7 istället. Det gör inte jättemycket för att den sista tiden vi är där måste vi ändå alltid mocka och göra det fint och rent.

Kapitel 3

Det var i morse allting hände. Jag och Mira satt på tunnelbanan klockan halv sju på morgonen ut till Bromma. Vi var inte det minsta trötta. Mira hade sovit över hos mig eftersom att jag fyllde år och vi hade haft det jätteroligt. Vi satt ner på bänkarna och vi var alldeles ensamma i vagnen. Vi hade planerat allt vad vi skulle göra i stallet kvällen innan. Vi skulle gosa med hästarna, vi skulle få världens bästa ridpass och mycket mer.

Vi skrattade och skojade men det var en sak vi inte anade.

Dagen skulle inte riktigt bli som vi hade tänkt.

Vi satt och pillade på mina slitna ridbyxor när jag i sista sekund hörde hur det ropades ut i högtalarna: ÅKESHOV!

Vi ställde oss upp medan en ganska ung tjej med en hund stod och bankade på dörren. När dörren öppnades sprang hon med full fart mot den riktningen som vi också skulle åt.

-Jag undrar varför hon sprang så snabbt om hon ändå bara ska gå ut med sin hund, väste jag i Miras öra så tyst som möjligt för att inte tjejen skulle höra. Vi snubblade över glipan från vagnen och över till plattformen och knatade vidare bort mot stallet. Vi flamsade och skrattade. Om vi skulle varit med i en tävling där man tävlade om vem som skulle komma sist genom mållinjen skulle nog vi vinna. Det är bara för att vi alltid stannar och skojar minst 100 gånger på bara den korta biten dom det är ifrån tunnelbanan till stallet.

Jag längtade till att få vara med Lucky och att få höra hans mumsande. Det skulle också bli kul att få testa mina nya ryktgrejor som jag hade fått på morgonen. Resten av presenterna kommer jag nog att få när vi kommer hem från stallet.

Vi låste upp stalldörren och klev in. Det var kallt. Hästarna frustade och sparkade i boxväggarna. Vi sprang fram till Luckys spilta men den lilla, fina vitfläckiga ponnyn stod inte där. Jag slogs av panik och slängde mig halvt gråtande om halsen på Mira. Jag riktigt hörde hur Miras järna tänkte.

Vi sprang vidare bort mot Louises spilta. Mira sprang före mig och när hon kom fram till spiltan stannad hon så tvärt att jag trodde att hon skulle flyga baklänges. Hon snyftade fram att Louise inte stod i sin spilta heller. Jag försökte komma på något snabbt.

Kapitel 4

Jag gick runt några varv i stallet. Alla dörrar var stängda allting var som vanligt. Jag fortsatte att gå ända tills jag kom ut vid upppropningsbänken. Jag stannade tvärt och skärpte blicken. En av dörrarna till lilla stallet stod öppen och i glipan såg jag hur en färgglad mössa snabbt viftades bort. Jag gick några steg närmare och kunde se en liten bit av ett hundhuvud. Jag vände snabbt och sprang raka vägen tillbaka till Mira som satt och snyftade på upppropningsbänken. Jag berättade allt för Mira och sa sedan:

-Om jag tänker efter så känner jag faktiskt igen hunden men jag kommer inte igång från vart, sade jag.

-Ja, men det finns säkert jättemånga hundar som ser ut som den, svarade Mira ointresserat.

-Men var ifrån är det som jag känner igen den ifrån, fortsatte jag att tjata.

Efter mitt tjatande tittade jag bort mot den öppna dörren och kände rädslan komma krypandes genom ryggraden. Dörren lät men rörde sig inte, stampande hovar klapprade mot stenholvat och där, den färgglada mössan låg trasig och slängd på marken precis utanför stallet. Mira, Mira! Vi måste ringa mamma skrek jag med den sista rösten jag hade kvar. Jag försökte gråta men det fanns inga tårar att gråta med. Jag ville skrika men det fanns ingen röst att skrika med.

Jag försökte blunda men ögonen gick inte igen. Jag fick panik, vad var det som höll på att hända?

-Mika, vad gör du?

-Va? Svarade jag. Jag tog ett steg men stannade i luften. Min röst var tillbaka, jag kunde blunda och allt var som vanligt med mig.

-Mika, kom så ringer vi! Jag svarade inte utan bara tog upp min telefon och slog mammas nummer. Signalerna gick fram och jag hörde en yrvaken röst i andra änden.

-Mamma, mamma!

-Vad är det, varför ringer du så tidigt?

-Våra hästar är borta, en dörr står öppen, vi har hört ljud och sett en färgglad mössa precis utanför stallet, skrek jag in i luren.

Jag andades ljudligt medan mamma sa i andra änden att vi skulle gå ut ur stallet och ut vid vägen så skulle hon komma strax. Jag lade på och tryckte ned mobilen i fickan. Jag sprang sedan fram till Mira och drog ner henne från bänken och visade henne vägen med händerna ut genom dörren. Vi smällde igen dörren och Mira tryckte sig i mot den medans jag låste. Jag tror att jag inbillade mig men jag tyckte ändå att jag hörde lite dova knackningar på dörren inifrån.

Efter en stund såg vi mammas bruna bil komma farande längs vägen. Mamma stannade bilen och hoppade ut. Jag och Mira hoppade samtidigt upp i famnen på henne.

-Ungar vad har ni gjort? Jag bara snyftade till svar.

-Okej hörni, jag har ringt polisen och dom vill prata med er.

Jag skulle ta upp min mobil men den var inte där. Jag kände i alla fickorna men var kunde den vara. Samtidigt hade mamma precis letat upp numret till polisen på sin telefon.

-Här, sa hon och reckte mobilen till mig. Vad ska jag säga tänkte jag. De skulle säkert inte förstå. Signalerna gick fram och en poliskvinna svarade i andra änden.

-Hallå, sa hon. Vad gäller saken?

-Eh, vi kom till stallet imorse och min och min kompis Miras favvohästar var borta och jag märkte att en dörr var öppen.

-Okej jag förstår, men är ni verkligen säkra på att hästarna inte är i hagen eller borta på en tävling? Sade polisen!

-Ja, det var vi som skulle släppa ut hästarna och varför stod dörren öppen? Svarade jag nu lite säkrare.

Kapitel 5

Efter en stund satt jag, Mira, mamma och två poliser uppe i klubbis och pratade. En polis var kvinnlig och en manlig. Kvinnan hette Maria och mannen hette Patrick. Jag och Mira hade berättat allt om vad vi sett och visste.

-Har ni någon eller några som skulle kunna vara misstänkta? Frågade den kvinnliga polisen allvarligt. Frågan hängde i luften. Varken jag eller Mira visste vad vi skulle svara.

-Ja vi såg en tjej som sprang i full fart från tunnelbanan i riktning mot stallet medan vi tog lång tid på oss. Svarade jag.

-Det har också varit två personer som smugit omkring på gårdsplanen hela tiden, fyllde Mira i.

-Okej, svarade den manlige polisen. Vi behöver undersöka brottsplatsen. Jag gick före de andra och visade vägen till den öppna dörren ifrån utsidan. Poliserna satte sig på huk i gräset.

Man såg tydliga fotspår som var lite överallt i gräset. Både ifrån människor och från djur. Maria reste sig.

-Det här är inte bara hästfotspår. Det ser även ut som hundspår? Hon rynkade pannan. Jag tänkte efter.

-Just det, jag såg en liten skymt av en hund i dörren och jag tyckte att jag kände igen den från något men varifrån.

-Har någon av de misstänkta en sådan hund eller är det någon du sett på gatan? Undrade polisen.

-Ja, skrek jag ut i luften. Det är ju tjejen på tunnelbanans hund som jag såg.

-Va, vem är tjejen på tunnelbanan, är det hon som är tjuven. Sade mamma förvirrat. Ja vem är tjejen tänkte jag för mig själv och tittade på Mira.

-Kan hon verkligen stjäla två hästar samtidigt och hon måste ju släppa hästarna någonstans för vi skulle definitivt sett henne om hon gick runt med två hästar. Undrade Mira. Jag suckade. Mira är alltid mycket smartare än mig.

I samma ögonblick slängde mamma upp sitt finger över vår munnar och vände örat mot ridhuset.

-Lyssna! Jag satte handen bakom örat och ja. Mamma hade rätt det lät som en frustning och ett glatt hundskall. Vi gick knäpptysta mot ljudet. När vi var framme vid ridhuset hörde vi ljudet alldeles tydligt. Jag, mamma, Mira och Maria satte örat mot dörren medans Patrick försökte se igenom ett hål i dörren. Vi backade några steg ifrån dörren. Patrick vände sig sedan mot mig.
-Du så något om en färgglad mössa, viskade han.
-Ja, viskade jag tillbaka.

Kapitel 6

Jag, mamma, Mira och Maria hade planerat att gå upp på läktaren och Patrick skulle stå kvar utanför ifall tjuven smet. Vi tog tag i handtaget och öppnade dörren så ljudlöst som möjligt. Vi gick upp för trappan och hörde en gäll gnäggning. När vi kom upp och tittade ut över kanten så såg vi en hund, två hästar, tjejen ifrån tunnelbanan och paret som gått runt och snokat på stallområdet. Maria höjde rösten och sa med irriterad röst åt dem att stanna.

-Stop, polisen här. Vi stod kvar på läktaren medan Maria sprang ut ifrån ridhuset för att hjälpa Patrick. Jag, mamma och Mira gick också ut. Poliserna räckte oss de stulna hästarna och vi ledde in de i spiltorna. Sedan fick vi skynda oss att fodra de sparkande och villt gnäggande hästarna. Jag och Mira gick sedan ut till mamma.
-Var är Patrick, Maria och tjuvarna? Frågade jag.

-De åkte till polisstationen och förresten så bad de att jag skulle tacka er jättemycket för att ni hittade tjuvarna. De har nämligen snott en del andra saker också. Svarade mamma med ett leende på läpparna. Nu måste ni skynda er hem så att ni hinner duka innan alla kommer för att fira. Påvägen hem i bilen satt jag och tänkte att det var en väldig tur att vi hittade hästarna.